

Arrest

nr. 264 787 van 2 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. KHALIFA
Xavier de Buestraat 26
1180 UKKEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 augustus 2021 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN OVERDIJN, die *loco* advocaat W. KHALIFA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, geboren te Gaza op X.

Zij heeft op 3 september 2019 het Belgische grondgebied betreden.

Op 9 september 2019 heeft zij een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

Na opzoeking in het Eurodac-systeem, is gebleken dat de verzoekende partij reeds erkend was als vluchteling in Griekenland.

Op 25 september 2020 werd zij weerhouden in de gevangenis van Mechelen in het kader van een poging tot misdaad, doodslag.

De gemachtigde nam op 20 juli 2021 een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis).

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS) heeft op 17 augustus 2021 de asielaanvraag van verzoekende partij onontvankelijk verklaard.

Op 19 augustus 2021 heeft de verzoekende partij afstand gedaan van haar verzoek om internationale bescherming in België.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) heeft op 20 augustus 2021 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven (bijlage 13septies).

Diezelfde dag legde de gemachtigde de verzoekende partij ook een inreisverbod op van 10 jaar (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"Aan de Heer:

naam : A.

voornaam : Rani K.A.

geboortedatum : X

geboorteplaats : Gaza erkend vluchteling in Griekenland, van Palestijnse oorsprong

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België. De beslissing tot verwijdering van 20.08.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 10 jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde

A. R. K.A. heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 20.08.2021. Hij verklaart in België te zijn sinds 2019, een vriendin te hebben in België, maar geen minderjarige kinderen. Meer gedetailleerde informatie m.b.t. zijn vriendin wil hij niet kwijt. Het begrip "familie- of gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Verder verklaart betrokkene twee broers, twee zussen en een neef in België of Europa te hebben. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat twee broers, twee zussen en een neef in Europa verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en

gezinsleven dat moet worden beschermd. Vernoemenswaardig is zeker dat de feiten waarvoor betrokkene veroordeeld werd door het Hof van Beroep van Antwerpen, gepleegd werden ten nadele van zijn broer zelf al hebben beide broers zich volgens het arrest intussen verzoend. Hij vermeldt gezondheidsproblemen, hartkloppingen, maar hij staft zijn beweringen echter niet aan de hand van medische attesten en bij gebrek aan bewijs kunnen zijn verklaringen geen verwijdering voorkomen. Bovendien heeft de centrumarts op 22.07.2021 bevestigd dat de gezondheidstoestand van betrokkene hem toelaat in het centrum te verblijven en te reizen. Verder blijkt betrokkene een terugkeer naar Griekenland, land waar hij het statuut van vluchteling heeft, niet te vrezen. Betrokkene heeft weliswaar op 09.09.2019 internationale bescherming gevraagd in België maar de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft op 17.08.2021 beslist hem de statuten van vluchteling en subsidiaire bescherming niet toe te kennen. Bovendien heeft betrokkene op 19.08.2021 afstand gedaan van zijn asielaanvraag in België en een vrijwillige vertreksverklaring naar Griekenland getekend. Artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn in onderhavige beslissing dus niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan doodslag, poging tot misdaad, feit(en) waarvoor hij op 24.06.2021 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 4 jaar (5 jaar uitstel voor de helft van de gevangenisstraf). Uit het aanhoudingsmandaat dd. 25.09.2020 blijkt dat er ruzie is ontstaan tussen betrokkene en het slachtoffer. Betrokkene heeft het slachtoffer aangevallen met een stuk glas en hem gestoken. Rekening houdend met de maatschappelijke impact, de ernst en het gewelddadig karakter van de feiten waarbij betrokkene blijk heeft gegeven van een volledig gebrek aan respect voor de fysische integriteit van derden, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3, 8, en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 4, 41, en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het evenredigheidsbeginsel, van richtlijn 2008/115, van de hoorplicht, en van de rechten van verdediging.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“Enig middel van de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de manifeste appreciatiefout, van de schending van het artikel 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980, van artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mensen, en van artikelen 4, 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (E.U.-Handvest), van de hoorplicht en de verdedigingsrechten als algemene rechtsbeginselen van Europese Unie recht

In wat, eerste tak, DVZ neemt een inreisverbod zonder de verzoeker te horen of hem zijn observaties te maken over die maatregel/handeling.

Dat de hoorplicht en de verdedigingsrechten leggen het bestuur op om deze mogelijkheid te laten aan de verzoeker voor het nemen van een dergelijke beslissing.

Dat er is een schending van deze principes.

Terwijl DVZ maakt manifeste appreciatiefout in de lezing van de stukken van het dossier

Dat de bestreden beslissing werd niet met zorg klaargemaakt en dat er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht als tak van de het behoorlijk bestuur principe.

Dat bijgevolg is de beslissing niet adequaat gemotiveerd in de zin van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet over de formele motivatie van de administratieve handelingen.

Het moet eerst herhalen worden dat de richtlijn 2008/115/CE heeft op de Europese vlak de bepalingen over de B.G.V. en het inreisverbod gecodificeerd.

Aldus constitueert het opleggen van een inreisverbod een toepassing van deze richtlijn en bijgevolg een toepassing van het Europese recht.

Het moet ook onderlijnen worden dat het artikel 6 van deze richtlijn procedurele waarborgen geven op het moment van het nemen van een inreisverbod of een B.G.V.

Het Raad heeft het herhaald en heeft verwezen naar het rechtspraak van het Hof van Justitie (C-166/13)

: « S'agissant du droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union, la Cour estime, dans l'arrêt précité, qu' « Un tel droit fait en revanche partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46), et précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (§ 50). » (CCE, arrest n° 134 804 du 9 décembre 2014).

Echter, een inreisverbod is :

- Een toepassing van de Europese recht.
- En treft de belangen van de verzoeker.

Deze geciteerd arrest heeft ook gepreciseerd dat :

«En l'espèce, l'acte attaqué est pris sur la base de l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980. Or, il ressort des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi du 15 décembre 1980 que cette disposition constitue la transposition en droit belge de l'article II delà directive 2008/115/CE (Doc. Pari, Ch., 53 (2011-2012), 1825/001, p. 23). Il peut dès lors être considéré qu'il s'agit d'une mesure « entrant dans le champ d'application du droit de l'Union ».

En moet besluiten dat :

« Sans se prononcer sur ces éléments, le Conseil ne peut que constater qu'en ne donnant pas au requérant la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, la partie défenderesse n'a pas respecté le droit du requérant d'être entendu, en tant que principe général de droit de l'Union. »

Het Europese recht is bijgevolg van toepassing.

De hoorplicht en de verdedigingsrechten als Europese en Belgische rechtsbeginselen zijn van toepassing.

Het arrest van het Raad werd geconfirmeerd door het Raad van State (arrest 233.257 van 15 december 2015).

Het Raad van state heeft herhaald dat het hoorplicht en de verdedigingsrechten deel van de toepasselijke Europese recht is (Zie ook : R.V.V. : 141.336. van de 19 maart 2015 en 195.107 van 16 november 2017).

Bijgevolg moest de verzoeker gehoord worden door de verweerde partij.

Echter moet het ook herhaald worden dat de verzoeker correct inlichten worden moet in het kader van zijn hoorplicht.

Aldus is een gehoor in het kader van een B.G.V. nemen niet dezelfde dan een gehoor in het kader van een inreisverbod opleggen.

Aldus heeft het Raad beslist dat (arrest n° 179 371 van 14 december 2016) :

« Le Conseil rappelle que l'interdiction d'entrée est un acte ayant une portée juridique propre qui ne se confond pas avec celle de l'ordre de quitter le territoire. L 'objet de ces décisions est différent. Il en est de même des motifs justifiant leur adoption. En conséquence, l'interdiction d'entrée cause un grief distinct de celui résultant de l'ordre de quitter le territoire.

La décision de retour contraint l'étranger à s'éloigner de la Belgique et l'interdiction d'entrée l'empêche d'y revenir. En outre, l'importance du grief causé par l'interdiction d'entrée, dépend de la durée pour laquelle elle est imposée.

Il rappelle également que le droit pour toute personne d'être entendue, afin de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, est consacré par le principe général du droit de l'Union européenne du respect des droits de la défense, applicable en l'espèce.

Il estime que la circonstance que la partie adverse ait exposé son point de vue au sujet de l'ordre de quitter le territoire n 'implique pas qu 'elle ait, de ce fait, exprimé également son opinion à propos de l'interdiction d'entrée. Comme cela a été précisé, il s'agit d'actes distincts justifiés par des motifs différents.

Dès lors que l'interdiction d'entrée était de nature à affecter de manière défavorable et distincte de l'ordre de quitter le territoire les intérêts de la partie requérante, son droit à être entendue impliquait que la partie défenderesse l'invite à exposer également son point de vue au sujet de cette interdiction avant de l'adopter (Voir en ce sens C.E.E n° 233.257 du 15 décembre 2015). »

Aldus moet de verzoeker gehoord worden op deze specifieke maatregel.

In het kader van het dossier van de verzoeker, moet het onderlijnen dat een verslag over het gehoor werd gesteld door de verweerde partij.

Het doel en het voorwerp van het gehoor is onduidelijk.

Immers is het gepreciseerd dat er over een opsluiting en een B.G.V. gaat en over een eventueel inreisverbod opleggen.

Het is bijgevolg niet zeker dat alle de gevolgen aan de verzoeker werden uitgelegd in het kader van zijn gehoor.

Echter zijn deze gevolgen bijzonder zwaar in het kader van het dossier.

Het moet ook herhaald worden dat DVZ van een ruime appreciatiemarge geniet over de bepaling van de duur van het inreisverbod en de verzoeker werd niet geïnformeerd erover.

De verzoeker heeft immers:

- Familie in België (zijn broer)*
- Een vriendin met wie hij sterke banden heeft*
- Medische problemen*

De gevolgen en de nadelen zijn anders.

Immers met een inreisverbod mag de verzoeker niet voor een lange periode in België ingaan.

Meer werd de verzoeker niet geïnformeerd dat het inreisverbod gebaseerd zijn over de straffe beoordeling, en dat de administratie een ruime marge van appreciatie heeft om de duur van het inreisverbod te bepalen.

In dergelijke omstandigheden zou de verzoeker het bestuur geïnformeerd over de feiten, de context van de feiten. Hij kon ook nuttige stukken overmaken (zoals bijvoorbeeld de beslissing van de justitie over zijn geval).

Dergelijke elementen zouden aantonen dat hij geen actueel gevaar voor de openbare orde is in de mate dat de zaak in een familiale context plaatsvond.

Bijgevolg rekening houdend met deze elementen, moet het vastgesteld dat de hoorrecht van de verzoeker werd geschonden.

Er is bijgevolg een schending van de verdedigingsrecht als algemene rechtsbeginselen van Europese Unie recht, van de hoorplicht en een schending van artikel 41 van de Handvest.

Er is bijgevolg een schending van het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidplicht.

Immers volgens deze principe moet elke beslissing met zorg klaar gemaakt worden.

Het was het geval niet in de mate dat de situatie aan de verzoeker niet duidelijk uitgelegd werd.

Bijgevolg heeft het bestuur de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Meer leidt deze schending tot een schending van artikel 62 van het wet van 15 december 1980 en van artikelen 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Immers leggen deze artikelen op dat de bestuurshandelingen gemotiveerd worden en dat deze motivatie adequaat is op feitelijke en juridische vlak.

In de mate waar de beslissing het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht schendt kan het niet adequaat gemotiveerd wordt.

Bijgevolg worden de artikelen 62 van het wet van 15 december 1980 en 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

In wat, tweede tak, het bestuur verwijst naar elementen die niet in het dossier van de verzoeker zich bevinden.

Dat het Raad zijn legaliteitscontrole niet mag uitoefenen.

Terwijl het bestuur besliste op basis van elementen dat ze niet in het administratief dossier zich bevinden, terwijl het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, legt op met alle de omstandigheden van de dossier rekening te houden

Terwijl de bestreden beslissing schendt artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 over de formele motivatie van de administratieve handelingen

Het moet onderlijnen worden dat het bestuur naar de aanhoudingsmandaat en het arrest van het Hof van Beroep verwijst om het inreisverbod op te leggen.

Echter moet het vastgesteld worden dat deze elementen niet in het dossier is. In dergelijke mate mag het Raad zijn controle niet uitoefenen.

Echter moet het ook vastgesteld worden dat het bestuur op den hoogte van het bestaan van deze elementen, in de mate dat het bestuur referentie maakt aan deze elementen in de beslissing.

DVZ heeft deze elementen niet aangevraagd terwijl op den hoogte werd.

Er is bijgevolg een nieuwe schending van het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht. Immers legt deze principe op de administratie om met zorg diens behandelingen klaar te maken.

Dat betekent dat het bestuur geïnformeerd moet zijn met alle de nuttige informatie en feiten voor zijn beslissingen te nemen.

In het geval van de verzoeker moet het vastgesteld worden dat het bestuur heeft beslist om zijn beslissing op basis van artikel 74/11, §1 laste lid te nemen.

Het gaat over een discretionaire bevoegdheid.

Het bestuur neemt ook argument op de veroordeling van de verzoeker zonder deze beslissing te hebben.... Terwijl het bestuur op den hoogte van zijn bestaan.

In dergelijke omstandigheden heeft het bestuur een beslissing genomen zonder alle de nuttige elementen te verzamelen.

Het dossier van de verzoeker werd bijgevolg niet correct klaargemaakt en er is een schending van het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Meer in dergelijke mate kan de bestreden beslissing niet formeel gemotiveerd in de zin van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 over de formele motivatie van de administratieve handelingen.

Immers leggen deze artikelen op dat de bestuurshandelingen gemotiveerd worden en dat deze motivatie adequaat is op feitelijke en juridische vlak.

In de mate waar de beslissing het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht schendt kan het niet adequaat gemotiveerd wordt.

Bijgevolg worden de artikelen 62 van het wet van 15 december 1980 en 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden

In wat, derde tak, DVZ geeft een inreisverbod zonder de situatie van Mijnheer te analyseren en zonder de proportionaliteit beginsel toe te passen.

Terwijl er is geen analyse van de proportionaliteit van de maatregel en die laste principe geschonden is.

Terwijl de bestreden beslissing schendt artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 over de formele motivatie van de administratieve handelingen

Terwijl het bestuur besliste op basis van elementen dat ze niet in het administratief dossier zich bevinden, terwijl het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, legt op met alle de omstandigheden van de dossier rekening te houden

Terwijl het bestuur een bijzondere plicht van motivatie in de mate dat hij van een discretionaire bevoegdheid geniet.

Dat het bestuur manifeste appreciatiefout begaat in zijn lezing van het dossier van de verzoeker

Het is nodig om eraan te herinneren dat de “terugkeerrichtlijn” (2008/115/EG) heeft gecodificeerd op Europees vlak de beschikkingen betreffende het bevel om grondgebied te verlaten en het inreisverbod

Aldus vormt een inreisverbod een toepassing van de richtlijn terugkeer, en bijgevolg is het Europees recht van toepassing.

Artikel 6 §2 en 7 §4 hebben gecodificeerd de mogelijkheid om BGV en een inreisverbod af te geven voor openbare orden.

Het Hof van Justitie van Europese Unie heeft deze bepalingen geïnterpreteerd:

« [...] si la personne concernée constitue un danger pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale, les Etats membres peuvent s 'abstenir d'accorder un délai de départ volontaire ou peuvent accorder un délai inférieur à sept jours », « qu 'un Etat membre est tenu d'apprécier la notion de «danger pour l'ordre public», au sens de [cette disposition], au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public.

Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu 'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un Etat membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité.

Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115. (Arrest van 11 juni 2015 (C-554/13, Z. Zh. contre Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie).

Aldus blijkt het uit die rechtspraak dat DVZ een individueel examinering moeten maken en moet met alle omstandigheden rekening houden.

Meer heeft het Hof herhaald dat de Leden Staten het beginsel van proportionaliteit toepassen, en de beoordeling in een strafzaak niet genoeg per se is om een dergelijke maatregel af te geven.

Het moet ook herhalen worden dat het bestuur zich baseert op artikel 74/11, §1,4°:

“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. ”

De formulering van het wet is duidelijk: het bestuur heeft geen verbond bevoegdheid maar een discretionaire bevoegdheid.

Het impliceert een bijzondere motivatie plicht als het bestuur beslist om zijn bevoegdheid te gebruiken.

Uit de verschillende elementen kunnen we samenvatten dat:

- Het bestuur een bijzondere motivatie plicht heeft
- Het bestuur moet een concrete proportionaliteit toets maken

Dat betekent dat het verwijzen alleen maar naar de beoordeling en een samenvatting niet genoeg is.

Het bestuur moet concreet en actueel nakijken of de vreemdeling een gevaar is, en moet ook de nadelen van de maatregel voor de persoon in aanmerking nemen.

Deze toets impliceert uit te leggen dat er geen andere maatregel die niet minder streng is die zou een vergelijkbaar doel zou hebben.

Concreet bedoelt het dat het bestuur moet uitleggen waarom ze geen inreisverbod met een minder lang periode neemt.

In huidig geval, heeft DVZ geen proportionaliteit toets gemaakt.

Immers verwijst het bestreden beslissing alleen maar naar de beoordeling en naar een samenvatting van het aanhoudingsmandaat.

Het is ook verwijzen naar het feit dat de verzoeker in België illegaal zou ingaan.

Op deze punt moet het vaststellen worden dat het bestuur manifeste appreciatiefout begaat.

Immers werd de verzoeker asielzoeker en zijn aankomst kon niet tegen hem spelen.

Meer moet het ook herhaald worden dat de verzoeker een vluchtelingstatus in Griekenland heeft en dat betekent dat hij een recht heft op binnen Europa te reizen.

Er is bijgevolg manifeste appreciatiefout begaat.

Meer heeft het bestuur niet uitgelegd waarom tien jaar proportioneel zou zijn.

DVZ heeft niet met een erg belangrijk element van het dossier rekening gehouden en heeft de zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft.

Immers legt dit beginsel op aan het bestuur om met alle die elementen van het dossier rekening te houden, die niet het geval is.

Meer heeft het Raad beschouwd dat de verwijzing naar de verschillende strafzakken niet genoeg is om dergelijke maatregel af te geven (arrest n° 177 215 du 31 oktober 2016).

Deze arrest onderlijnt ook het feit dat de redenering het dezelfde moet zijn in het kader van een B.G.V. en het inreisverbod.

Er is bijgevolg een schending van het proportionaliteitsbeginsel, en ook van de richtlijn 2008/115, en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

De verzoeker legt in bijlage het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen.

Het vervloeit uit deze arrest dat :

- De veroordeling van de verzoeker vindt plaats in een familiale context met zijn broer.

Het gaat over een ruzie met zijn broer.

- Zijn broer komt regelmatig de verzoeker in gevangenis te bezoeken om hem te steunen

- De verzoeker werd met uitstel veroordeeld.

Rekening houdend met deze elementen is het duidelijk dat het risico voor de openbare orde onbestaand is en dat de veroordeling plaatsvond in een specifiek context.

Bijgevolg is het opleggen van een inreisverbod van 10 jaar totaal disproportioneel.

Het is ook duidelijk dat het dossier van de verzoeker niet correct klaargemaakt was en er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Voorts vormen dezelfde elementen eveneens overtredingen van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, en van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen.

Immers leggen deze artikelen aan het bestuur op om zijn beslissingen adequaat te motiveren, zowel op factueel vlak en op juridisch vlak.

In casu heeft de bestuursautoriteit niet met alle elementen rekening gehouden, het principe van zorgvuldigheid geschonden, en bijgevolg niet adequaat zowel gerechtelijk als feitelijk wordt gemotiveerd.

Bijgevolg kan de motivatie niet adequaat zijn in de zin van de wet van 15 december 1980 en van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen, en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

In wat, vierde tak, DVZ is van mening dat het inreisverbod tot geen schending van artikel 3 en 8 EVRM zou leiden

Terwijl de verzoeker heeft familie in Europa en in België en dat een dergelijke maatregel zware negatieve effecten op die vlak.

Terwijl de verzoeker ook medische problemen hebben.

Terwijl de analyse van het bestuur op vlak van artikel 3 en 8 EVRM niet genoeg is en dat er een schending van deze artikelen zijn.

Terwijl het maatregel is disproportioneel

Terwijl de bestreden beslissing schendt artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 over de formele motivatie van de administratieve handelingen

Terwijl het bestuur besliste op basis van elementen dat ze niet in het administratief dossier zich bevinden, het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, legt op met alle de omstandigheden van de dossier rekening te houden

Het moet nog herhalen worden dat de verzoeker familie heeft in België (zijn broer) en in Europa.

Mijnheer heeft ook een vriendin hier in België dat hij sinds lange kende.

Mijnheer leefde in België sinds september 2019 in legaal verblijf.

Het moet ook onderlijnen worden dat artikel 8 EVRM de recht op privéleven en op familiale leven beschermt.

Deze artikel houdt gronde regels en procedurele regels in.

Met gronde regels moet de nationale overheden de rechten beschermen en met procedurele regels moeten de nationale overheden procedure respecteren.

In de zaak van de verzoeker moet het vastgesteld worden dat het bestuur niet met alle de gevolgen van het inreisverbod.

Concreet zal het betekenen dat de verzoeker niet meer in België of in een andere Europese landen kan gaan.

Dergelijke maatregel is disproportioneel ten aanzien met zijn familiale situatie en zou ook leiden naar het feit dat de verzoeker van reis naar zijn familie beroofd is.

In dergelijke omstandigheden heeft het bestuur niet genoeg die punt geanalyseerd en er is bijgevolg een schending van de artikel 8 EVRM.

Dezelfde redenering moeten gevolgd voor het artikel 3 EVRM.

Mijnheer heeft medische problemen en de situatie van de vluchtelingen in Griekenland erg moeilijk is.

Het moet onderlijnen worden dat de verzoeker in ziekenhuis gebracht werd in België wegens zijn problemen.

Rekening houdend met deze situatie en de situatie die in Griekenland heerst zou het inreisverbod ook slechte effecten ten aanzien artikel 3 EVRM heeft.

Immers als de verzoeker in een andere Europese landen moet genezen worden zou het totaal onmogelijk voor hem wegens het inreisverbod.

Het feit dat de arts van het centrum is van mening dat de verzoeker in een gesloten centrum geen afbreuk aan deze vaststellingen doet.

Het bestuur heeft de situatie van de verzoeker niet genoeg geanalyseerd heeft ten aanzien van artikel 3 EVRM en de bestreden beslissing moet geschorst en vernietigd.

Er is bijgevolg een schending van artikel 3 en 8 EVRM

Deze vaststellingen tonen aan dat de bestreden beslissing niet correct klaargemaakt werd en er is een nieuwe schending van het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Voorts vormen dezelfde elementen eveneens overtredingen van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, en van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen.

Immers leggen deze artikelen aan het bestuur op om zijn beslissingen adequaat te motiveren, zowel op factueel vlak en op juridisch vlak. In casu heeft de bestuursautoriteit niet met alle elementen rekening gehouden, het principe van zorgvuldigheid geschonden, en bijgevolg niet adequaat zowel gerechtelijk als feitelijk wordt gemotiveerd.

Bijgevolg kan de motivatie niet adequaat zijn in de zin van de wet van 15 december 1980 en van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen, en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de zorgvuldigheidsplicht;*
- artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- art. 62 van de Vreemdelingenwet;*
- art. 74/11 van de Vreemdelingenwet;*
- artikelen 3 en 13 EVRM;*
- artikelen 4, 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de EU;*
- de hoorplicht;*
- de rechten van verdediging.*

Verder zou er ook sprake zijn van een manifeste appreciatiefout.

Verzoekende partij meent dat bovenvermelde rechtsregels geschonden worden doordat zij niet gehoord zou zijn vooraleer er een inreisverbod werd genomen en er onvoldoende rekening zou zijn gehouden met haar concrete situatie.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in

4/10

casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat aan verzoekende partij een inreisverbod voor een termijn van tien jaar is betekend in toepassing van artikel 74/11, §1, 4° Vreemdelingenwet, te weten omdat verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de hoorplicht. Verzoekende partij zou enkel gehoord zijn in verband met het bevel het grondgebied te verlaten, en niet in verband met het inreisverbod. Verzoeker meent dat de gevolgen van een inreisverbod niet aan hem werden uitgelegd, en dat als dit het geval was geweest, hij meer informatie had aangebracht.

In de eerste plaats laat verweerder gelden dat verzoekende partij op 20.08.2021 de vragenlijst in verband met het hoorrecht heeft ingevuld. Verzoekende partij kan dus niet dienstig voorhouden niet gehoord te zijn.

In deze vragenlijst wordt expliciet vermeld dat het gaat over een bevel het grondgebied te verlaten en een eventueel inreisverbod.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat zij geen kennis had over alle mogelijke gevolgen van een inreisverbod, wijst verwerende partij naar het algemeen rechtsbeginsel dat stelt dat iedere rechtsonderhorige verondersteld wordt de wet te kennen.

Verzoeker meent dat, indien hij kennis had gehad van het dreigende inreisverbod, hij meer informatie had kunnen geven met betrekking tot zijn situatie. Hij wijst op zijn familie in België, een vriendin en medische problemen. Hij zou ook 'nuttige' stukken hebben kunnen overmaken zoals de beslissing van justitie.

Verweerder wijst er op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing geoordeeld heeft over alle elementen die verzoeker aanhaalt. Er worden nu opnieuw geen stukken voorgelegd die blijk geven van beschermenswaardige relaties of medische problemen.

Verzoekende partij kan aldus niet dienstig voorhouden dat zijn rechten van verdediging worden geschonden door de bestreden beslissing.

Vervolgens haalt verzoekende partij aan dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden wordt doordat de gemachtigde de bestreden beslissing heeft genomen zonder in het bezit te zijn van de rechterlijke uitspraak. Echter, verzoeker betwist niet dat hij veroordeeld werd en stelt niet dat de rechterlijke uitspraak verkeerd geïnterpreteerd zou zijn. Bijgevolg wordt er niet concreet gemaakt op welke manier het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde bij het nemen van de bestreden beslissing na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken en die verzoekende partij tijdig had voorgelegd, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Verder meent verzoekende partij dat de bestreden beslissing niet proportioneel is gezien niet verduidelijkt wordt waarom er gekozen werd voor een termijn van 10 jaar.

Verweerder laat gelden dat in de bestreden beslissing weldegelijk wordt gemotiveerd waarom een termijn van 10 jaar wordt opgelegd.

Daarbij wordt rekening gehouden met de elementen die door verzoekende partij zelf werden aangehaald, met de houding van verzoeker t.a.v. een terugkeer naar Griekenland, en met de feiten die verzoeker heeft gepleegd, en die van die aard zijn dat verzoeker als een ernstige bedreiging voor de openbare orde wordt aanzien.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris werd aldus geheel terecht besloten tot een inreisverbod van 10 jaar (bijlage 13sexies), waarbij wel degelijk rekening werd gehouden met de zeer specifieke elementen die het dossier van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken.

Louter volledigheidshalve merkt verweerder in dit kader op dat artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet de verplichting inhoudt om in een inreisverbod (bijlage 13sexies) uitdrukkelijk te motiveren nopens alle elementen betreffende de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

Een dergelijk standpunt kan geen steun vinden in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Integendeel merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de motivering van het inreisverbod uiteraard moet kunnen volstaan met het aanhalen van die omstandigheden die specifiek aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van deze of gene duur.

Dit blijkt ook afdoende uit de tekst van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, dat specifiek betrekking heeft op het inreisverbod, en dat als volgt luidt:

“1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of

b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”

Uit voormelde bepalingen blijkt dat de motivering van een inreisverbod per geval inderdaad betrekking moet hebben op de relevante elementen van een individueel geval, met name die welbepaalde elementen die de gemachtigde van de Staatssecretaris in een individueel dossier doen besluiten tot het opleggen van een inreisverbod van een welbepaalde duur.

Verweerder merkt op dat in casu door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie afdoende aan de hand van de elementen die het dossier van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, heeft besloten tot een termijn van 10 jaar voor het inreisverbod.

De verzoekende partij slaagt er met haar vage en algemene kritiek allerm minst in om afbreuk te doen aan de deugdelijkheid van de bestreden beslissing.

Verzoeker meent dat hij heden geen gevaar meer vormt voor de openbare orde. Deze vage bewering van verzoekende partij volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Uit het administratief dossier, alsook uit de motieven van bestreden beslissing, blijkt afdoende welke zeer ernstige feiten van openbare orde verzoekende partij werden gepleegd. De gemachtigde van de Staatssecretaris verwijst daarbij niet enkel naar het feit dat verzoeker correctioneel werd veroordeeld, maar verduidelijkt ook om welke concrete feiten het gaat, en in welke periode deze feiten werden gepleegd (cf. er wordt expliciet verwezen naar het aanhoudingmandaat dd. 25.09.2020).

Verzoekende partij ontkent deze motieven van de bestreden beslissing niet, doch houdt voor dat de feiten geminimaliseerd zouden moeten worden omdat deze plaatsvonden in een familiale context.

Verweerder is het hier niet mee eens. De feiten hebben blijk gegeven van een volledig gebrek aan respect van de fysische integriteit van derden, zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing ook stelt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris binnen zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid geheel terecht geoordeeld dat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, gelet op de ernstige en recente feiten die door verzoeker werden gepleegd.

Verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM doordat geen rekening zou zijn gehouden met zijn vermeende vriendin en familie.

Verweerder wijst erop dat artikel 8 van het EVRM het volgende bepaalt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift op zijn vermeende vriendin en familieleden in België.

Verweerder wijst erop dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing hierover als volgt oordeelde:

“Hij verklaart in België te zijn sinds 2019, een vriendin te hebben in België, maar geen minderjarige kinderen. Meer gedetailleerde informatie m.b.t. zijn vriendin wil hij niet kwijt. Het begrip “familie- of gezinsleven” in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Verder verklaart betrokkene twee broers, twee zussen en een neef in België of Europa te hebben. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de

Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat twee broers, twee zussen en een neef in Europa verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Vernoemenswaardig is zeker dat de feiten waarvoor betrokkene veroordeeld werd door het Hof van Beroep van Antwerpen, gepleegd werden ten nadele van zijn broer zelf al hebben beide broers zich volgens het arrest intussen verzoend.”

Verzoekende partij toont aldus niet aan over beschermenswaardige relaties in België te beschikken.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Bovendien heeft verzoekende partij zelf aangegeven zo snel mogelijk naar Griekenland te willen terugkeren.

Zie in die zin:

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Verweerder benadrukt nog dat het vermeende gezinsleven werd uitgebouwd in een periode waarin verzoeker niet over een verblijfsrecht beschikte.

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bij het uitvoeren van een fair balance-overweging moet ook rekening worden gehouden met het feit dat verzoeker geacht wordt een ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen. In dergelijke omstandigheden kan niet worden aangenomen dat er op de Belgische overheid een positieve verplichting zou rusten om het gezinsleven op het Belgisch grondgebied toe te laten.

Zie in die zin:

“Indien het een situatie van eerste toelating betreft, quod in casu, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven op haar grondgebied te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets [...] Bovendien wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat de verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen en dat er, gelet op het gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van derden een ernstig en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe schending van de openbare orde zodat dit gevaar voor de openbare orde zwaarder

doorweegt dan verzoekers gezinsleven met zijn twee minderjarige kinderen. [...] Het blijkt dan ook dat de verweerder is overgegaan tot de hiervoor besproken "fair balance"-toetsing." (R.v.V. nr. 125.119 dd. 30.05.2014)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekende partij werpt een schending van art. 3 EVRM op. Zij verwijst daarbij naar haar medische toestand, en houdt voor dat deze een verwijdering in de weg zou staan.

Verweerder laat gelden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarnaar wordt teruggekeerd: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Uit de uiteenzetting van verzoekende partij kan evenwel geenszins worden afgeleid dat de gezondheidstand van verzoekende partij dermate ernstig is dat zij niet kan worden verwijderd.

Verzoekende partij heeft geen stukken aangebracht waaruit haar medische problemen blijken. Op 22.07.2021 heeft de centrumarts verzoekende partij onderzocht en werden er geen redenen vastgesteld waarom verzoekende partij niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland.

De bestreden beslissing maakt geen schending uit van artikel 3 EVRM.

Het enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen. "

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en

of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de bestreden beslissing maakt de verwerende partij toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De verwerende partij is van oordeel dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, zoals blijkt uit de bestreden beslissing.

In haar enig middel voert de verzoekende partij onder meer aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing besluit dat de verzoekende partij een gevaar zou betekenen voor de openbare orde, maar dat zij op een onzorgvuldige wijze tot deze conclusie zou gekomen zijn. Volgens de verzoekende partij heeft de verwerende partij geen rekening gehouden met alle relevante elementen van het dossier. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing met een erg belangrijk element van het dossier geen rekening heeft gehouden. De Raad heeft volgens de verzoekende partij reeds eerder geoordeeld dat de verwijzing naar verschillende strafzaken niet genoeg is om een inreisverbod af te leveren. De verzoekende partij brengt het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen bij haar verzoekschrift bij. De Raad merkt daarbij op dat verzoekschrift dan ook niet dienstig kan voorhouden dat zij niet op de hoogte zou zijn van de inhoud van dit arrest, waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst. Uit dit arrest blijkt volgens de verzoekende partij dat haar veroordeling plaats vond in een familiale context met haar broer. Het gaat dan ook om een ruzie met haar broer. De verzoekende partij stelt dat haar broer haar regelmatig komt bezoeken in de gevangenis om haar te steunen, en zij bovendien met uitstel werd veroordeeld. Rekening houdend met deze elementen is het volgens de verzoekende partij duidelijk dat het risico voor de openbare orde onbestaand is en dat de veroordeling plaatsvond in een specifieke context. Om die reden is volgens de verzoekende partij het opleggen van een inreisverbod voor een duur van tien jaar totaal disproportioneel.

Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). Artikel 11, punt 2 van deze richtlijn stelt: *“2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”* Uit zowel de nationale wetsbepaling als de Europese richtlijn volgt dus dat de duur van een inreisverbod meer dan vijf jaar kan bedragen. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid. In voorliggende zaak werd toepassing gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid. In dit verband wijst de Raad erop dat de omvang van de motiveringsplicht evenredig is met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Het bestuur dient dan ook te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van 10 jaar berust. Dit betekent echter niet dat de verwerende partij moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt zoals gesteld dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het begrip “*gevaar voor de openbare orde*” noch bij de definities in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn, noch elders in de Terugkeerrichtlijn is gedefinieerd.

Evenmin is het begrip gedefinieerd in de vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) heeft in de zaak Z. Zh. en I.O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie (C-554/13) van 11 juni 2015 – waarnaar de verzoekende partij overigens uitdrukkelijk verwijst in haar verzoekschrift – richtlijnen vastgesteld voor de interpretatie van het begrip “*gevaar voor de openbare orde*” in het kader van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motivering van de duur van het inreisverbod.

Immers blijkt uit verschillende arresten van het Hof van Justitie dat het Hof de begrippen “*openbare orde*” en “*openbare veiligheid*” op dezelfde manier tracht uit te leggen (zie o.a. HvJ 10 februari 2000, C-340/97, Nazli; HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O en HvJ 15 februari 2016, C601/15 J.N. (grote kamer)).

Uit het arrest C-554/13 blijkt dat de verwerende partij, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat is aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 46). Artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat een beslissing tot verwijdering enkel gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Dit is in tegenstelling tot artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, die de grondslag vormt voor een bevel om het grondgebied te verlaten, tegen iemand die “*door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*”

In dit arrest (C-554/13) wordt voor recht verklaard dat in geval van een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, andere gegevens, zoals de aard en de ernst van dat feit, of het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd van belang kunnen zijn bij de beoordeling of die derdelander een gevaar vormt voor de openbare orde. In de punten 50 en 57 van het arrest stelt het Hof dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat en dat indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, de lidstaat voorbij gaat aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. “*Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. (...) Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt.*” Het Hof bepaalt uitdrukkelijk in punt 60 van voormeld arrest dat het begrip “*gevaar voor de openbare orde*” hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). In dit verband beklemtoont het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip “*gevaar voor de openbare orde*” alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).

Uit de bestreden beslissing moet dus blijken waarom de verwerende partij meent dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De verwerende partij motiveert haar conclusie dat de verzoekende partij volgens haar een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde als volgt in de bestreden beslissing:

“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan doodslag, poging tot misdaad, feit(en) waarvoor hij op 24.06.2021 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 4 jaar (5 jaar uitstel voor de helft van de gevangenisstraf). Uit het aanhoudingsmandaat dd. 25.09.2020 blijkt dat er ruzie is ontstaan tussen betrokkene en het slachtoffer. Betrokkene heeft het slachtoffer aangevallen met een stuk glas en hem gestoken. Rekening houdend met de maatschappelijke impact, de ernst en het gewelddadig karakter van de feiten waarbij betrokkene blij heeft gegeven van een volledig gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van derden, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.”

De verwerende partij verwijst dus naar de veroordeling van de verzoekende partij voor de poging tot doodslag, de strafmaat, en de omstandigheden van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot deze veroordeling. De verwerende partij verwijst naar de maatschappelijke impact, de ernst en het gewelddadig karakter van de feiten waarbij de verzoekende partij volgens de verwerende partij blij heeft gegeven van een volledig gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van derden. Uit bovenstaande bespreking is al gebleken dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt, en dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Bij die beoordeling behoren de aard en de ernst van de feiten en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61). In casu verwijst de verwerende partij naar de aard en ernst van de feiten, maar de verzoekende partij maakt aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze op zijn minst onvoldoende rekening heeft gehouden met de zeer specifieke context van de feiten. De verzoekende partij werd immers veroordeeld voor een poging tot doodslag op haar eigen broer, met wie de verzoekende partij zich intussen heeft verzoend. De verwerende partij vermeldt dit laatste element overigens zelf in de bestreden beslissing. De verzoekende partij maakt dan ook aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat uit “*de maatschappelijke impact, de ernst en het gewelddadig karakter van de feiten waarbij betrokkene blij heeft gegeven van een volledig gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van derden*” kan afgeleid worden dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. In casu gaat het immers om een zeer specifieke familiale situatie, die het Hof van Beroep van Antwerpen bovendien ook zo vermeld in haar arrest. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de specifieke context van de gepleegde feiten kan de Raad de verzoekende partij dan ook volgen. Haar eigen broer kan immers niet gelijkgesteld worden met eender welke ‘derde’, zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing vermeldt. Bovendien stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf dat het Hof van Beroep te Antwerpen in haar arrest stelt dat beide broers zich in tussentijd hebben verzoend. De verzoekende partij maakt dan ook aannemelijk dat de verwerende partij in casu op onzorgvuldige wijze tot de conclusie is gekomen dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De verzoekende partij maakt aannemelijk dat het inreisverbod met een duur van 10 jaar op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen daarover dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing niet enkel verwijst naar het feit dat de verzoekende partij correctioneel werd veroordeeld, maar ook verduidelijkt om welke concrete feiten het gaat, en in welke periode deze feiten werden gepleegd (cf. er wordt expliciet verwezen naar het aanhoudingmandaat dd. 25.09.2020). Volgens de verwerende partij probeert de verzoekende partij de feiten te minimaliseren omdat deze plaatsvonden in een familiale context. De feiten hebben volgens de verwerende partij wel degelijk blij gegeven van een volledig gebrek aan respect van de fysieke integriteit. De Raad stelt echter vast dat de verwerende partij hier opnieuw onvoldoende rekening houdt met de zeer specifieke context van de gepleegde feiten, en het door de verwerende partij zelf aangehaalde feit dat het Hof van Beroep van Antwerpen al in haar arrest waarbij zij de verzoekende partij veroordeelde stelde dat beide broers zich ondertussen hebben verzoend. Het betoog van de verwerende partij doet dan ook niets af aan bovenstaande bespreking.

De verzoekende partij maakt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van 20 augustus 2021 tot afgifte van een inreisverbod, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU